

Forhold er dette umuligere. Den ærede Minoritet siger fremdeles, at Anordningen er aldeles i Overensstemmelse med de øvrige militære Forhold; men det er just hvad jeg har antydet, at jeg ikke troer er Tilfældet, og det er Noget, som jeg siden skal faae nærmere Leilighed til at vise. Subordinationspligten, Pligten til strax at være rede til at offre Liv og Blod for Fædrelandet, kan vel medføre, at specielle Regler for den Militære i enkelte Livsforhold maatte finde Sted; men det er just det, her er Spørgsmaal om, hvorvidt hine Pligter nødvendigt skulle medføre en Indskrænkning i dette vigtige, i deres hele Tilværelse indgribende Forhold. Det er just Spørgsmaalet, om den — jeg kan ikke undlade at bruge et Ord, som tidligere her er brugt, fordi jeg troer det passer — Billiøshed, hvortil den Militære maa vænne sig, hvor det gjælder Opfyldelsen af en ham givne Befaling, naar han staaer ligeover for Fjenden, om saadan Billiøshed ogsaa skal udstrækkes til dette reente private Forhold, fordi det kan bringe ham i en Tilstand, som kan faae Indflydelse paa hans Dygtighed som Embedsmand; men det, troer jeg, er for meget fordret. Den ærede Minoritet har yttret, at der ikke kunde være Fare for nogen Vilkaarlighed i at bedømme Bedkommendes Indtagters Tilstrækkelighed eller i at bedømme den Mandes Vederhæftighed, der skal garantere Tilskuddet; thi, som den ærede Minoritet siger, Dyrighedens Erklæring indhentets over Garantens Vederhæftighed. Jeg skulde tillade mig at formene, at Vilkaarligheden ikke herved kan anses for hævet, thi selve Bedømmelsen, som Dyrigheden anstiller over Bedkommendes Vederhæftighed, bliver noget Vilkaarligt. Den ærede Minoritet har endvidere yttret, at en Forbedring af Bestemmelser, som Erfaringen har tilstrækkeligt godtgjort at have været til Officerernes Gavn, vilde være at foretrække for at ophæve saadanne Bestemmelser. Dertil maa jeg bemærke, at det fremtræder, som et Axiom, at Erfaringen har godtgjort, at de paagjældende Bestemmelser have været til Bedkommendes Gavn, men det er et Postulat, som jeg troer, at Minoriteten skylder Beviset for; paa det Modfatte har man ogsaa Exempler. Netop fordi Minoriteten forsvare Indskrænkninger,

som stride mod den naturlige Frihed, netop derfor troer jeg, at Minoriteten skylder at bevise sin Paaastand. Jeg skal ikke indlade mig paa Sagens nærværende Standpunkt paa at tilraade at forbedre og forandre de gjældende Bestemmelser; thi jeg troer virkelig, at de efter de nuværende Tidsforhold aldeles ikke bør finde Sted. Minoriteten har endvidere yttret, at dette Forbud har havt en gavnlig Virkning, forsaavidt det har ansporet de Officerer, som ønske at gifte sig, til nyttig Virksomhed o. s. v. Jeg troer, at denne Virkning ligesuldt vilde være tilstede, om ogsaa Forbudet blev hævet, thi selve Ægteffabet vil jo være en Spore for de Paagjældende til at gjøre sig duelige til at erhverve det for en Familie Nødvendige. Minoriteten har endelig yttret, at den ikke kunde finde det tilraadeligt at gaae ind paa nogen Moderation eller Forandring i de nu gjældende Bestemmelser, saalænge en ny Organisationsplan for Armeen var ivente, hvoraf Officerernes Forhold in specie med Hensyn til Gagering kunde blive berørt. Jeg troer ikke, at denne Plan vil faae Indflydelse paa denne Sag, jeg troer ikke, at Gageringsforholdet derved synderligt vil forandres, eller at de forskjellige subalterne Officerers Stilling med Hensyn til dette Forhold vil i nogen væsentlig Grad derved blive forandret.

Det var vistnok meget vel grundet, hvad den høitærede 5te Landssthingsmand for Kjøbenhavn (Drsted) gjorde opmærksom paa, at Officerernes Forpligtelse til at søge Ægteffabstilladelse her i Landet ikke nærmest var begrundet i Bedkommendes Udsigter til fremtidigt Udkomme, men derimod i Forhold, egne for den militære Stand. Den høitærede Landssthingsmand yttrede sig nemlig saaledes: „Denne Forpligtelse har paahvilet Officererne saavel ved vor som ved andre Krigsmagter fra gammel Tid og er begrundet i de særegne Forhold, hvori Militærstanden staaer til Staten, hvilken den tilhører i en meget høiere Grad end de andre Embedsclasser.“ Naar det nu i saa Henseende gjentagende er udhævet, at Militærstanden staaer i et særegt Forhold til Staten, at den tilhører Staten mere end de andre Stænder, saa har det vel sin fuldkomne Rigtighed, at hine Bestemmelser